

Idén 2019. július 7-től 12-ig került megrendezésre a III. Versek Szódával Alkotótábor a királyréti Fatornyos Fogadó és Erdei Hotelben, ahol a művészetek iránt fogékony és maguk is alkotó fiatal tehetségek műhelyfogásokat leshettek el, különböző stílus- és formagyakorlatokat végeztek az irodalom és az előadóművészet területén.

Szemináriumi foglalkozás keretében vers- és prózáíró kurzusok, valamint előadóművészeti foglalkozások zajlottak. De

sor került közösségépítő műveltségi vetélkedőkre és ügyességi játékokra is. Három alkalommal pedig vendéglőadók is érkeztek a diákokhoz.

A versszemináriumot Zsille Gábor költő, műfordító, a prózaszemináriumot Bene Zoltán író, szerkesztő, az előadóművészeti foglalkozásokat Háda Fruzsina és Tóth János Gergely színművészek, a játékokat pedig Bíró Máté pedagógus vezette.

Vendéglőadók voltak: Deres Péter író, dramaturg, Honfi Imre Olivér dalszerző,

előadóművész, Smid Róbert irodalomtudós.

Jelen összeállításunkban tíz ifjú tehetség (Bara Gabriella, Bodor Emese Réka, Esztány Zsófia, Kaltenecker Lili, Kedves Eszter Virág, Kovács Újszász Péter, Leskó Abigél, Magyar Boglárka, Moroz Alexa, Sziklai Áron) munkáiból nyújtunk ízelítőt, akikkel a tábort követően tanáraik egy utógondozás keretében külön is foglalkoztak.

Szentmártoni János

MAGYAR BOGLÁRKA Apám temetése

Tizennyolc éves voltam, amikor apám meghalt. Polgári temetést rendeztünk neki. Sokan eljöttek. A feketebe öltözött embertömeg hatalmas tintapacává olvadt össze a mély gödör mellett. Csak a virágok, egyedül azok voltak színesek mindenfelé. Átütöttek a novemberi ködön, gyönyörű pompájukkal elűzték a szürkeséget.

Apámat mindenki gyűlölte. Még én is. Mégis itt vagyok. Eljöttem a temetésre, mert kötelezőnek éreztem, mert úgy illik, mert anyám is mondta... mert mégiscsak az apám. Tudom, hogy a többiek sem azért jöttek el, mert búcsúzni szeretnének. Csak mindenki látni akarta, hogyan temetik el. Mindenki égett a vágytól, hogy a saját szemével láthassa azt, amit már évek óta látni akart. Látni apámat holtan.

A koporsót lassan eresztették a gödör mélyére. Az összes szem feszülten figyelt, hátha csak a bolondját járatta velük, hátha ez is egy rossz vicc, és apám biztosan mindjárt nevetve felugrik, és azt kiabálja, hogy bevettétek, nem is haltam meg, csak vicc volt az egész. Megrendezett kis komédia, hogy végre jót szórakozhassak rajtatok.

Anyám szerette apámat. Ő volt az egyetlen, aki végigsírta a temetés minden másodpercét. Akkor tört el a mécses igazán, amikor a koporsót elkezdték betemetni, és rákerült az első lapát homok. Anyámban ekkor tudatosult, hogy nincs visszaút. Még jobban rázkódott a válla, a könnyei patakokká duzzadtak. Olyan hangosan sírt, hogy valaki gyengéden megfogta, kiterelte a tömegeből, és megpróbálta halkán megnyugtatni.

Más nem sírt. Mindenki azt várta, hogy az utolsó rög is a helyére kerüljön. Végignéztam az arcokon.

Néhányan tartották magukat, mások felsóhajtottak a megkönnyebbüléstől. Mosolyogtak. Mosolyogtak egy temetésen. Apám temetésén.

Amikor kisebb voltam, én sohasem mosolyogtam apám jelenlétében. Amikor hazaért, erősen becsapta maga után a bejárati ajtót, és mi anyámmal máris tudtuk, hogy hosszú este elé nézünk. Apám először betántorgott a konyhába. Puff. Elesett. Anyám segített neki felállni. Apám ilyenkor mindig szitkozódva tápázkodott fel. Puff. Visszaesett. Négykézláb elmászott a konyhaasztalig. Anyám mindenfelét elé pakolt: kenyeret, szalonnát, kolbászt, sajtot, mindent, amit otthon talált. Apám mohón falni kezdett, meg se szólalt, nem köszönte meg a vacsorát. És amikor inni kért, anyám reszkető kézzel, de készségesen nyújtotta oda az üveget. Minden áldott este.

A sírásók befejezték a munkát. Most következtek a virágok. Egy emberként indult a tömeg, hogy a frissen beásott sírhalomra rátegye a virágokat. Egyedül én maradtam a helyemen. Szótlanul álltam, és vártam, hogy mindenki befejezze a tiszteletadást. Voltak, akik nevetve távoztak, beszélgettek, és boldogan jegyezték meg, hogy az élet ismét megoldott egy problémát.

A temető kiürült. A kora novemberi est fátyla kezdett a sírokra telepedni. A levegő lehűlt, az ég beborult, és ahogy ott álltam, mint egy szobor fekete kabátban és kalapban, egyszer csak a kabátomra szállt valami fehér. Egy hópihe. Felnéztem, és láttam, hogy ezer meg ezer hópehely száll felém, és apám sírjára, hogy betakarja. A hó belepte a földkupacot, az egész temetőt, és a fekete kabátból fehérret varázsolt. Lehunytam a szemem. Csak egy pillanat volt az egész, hogy érezzem a friss hó illatát elegyedni a tél szagával. De amikor kinyitottam, egészen más lett minden. Eltűntek a sírok, a temető... csak a friss, puha hó maradt, és egyre sűrűbben hullott alá.

A távolban megpillantottam egy alakot. Magas, szövetkabátos férfi volt, háttal állt nekem. Közelebb mentem hozzá. A hó ropogott a lábam alatt, de ahogy a hátam mögé néztem, nem láttam a lábnyomaimat. Amikor odaértem, megszólalt, anélkül hogy hátrapillantott volna.

- Szervusz, fiam.
- Apa...?
- Búcsúzni jöttem.

Ideges lettem. Tudtam, hogy apám ezt szándékosan mondta, hogy bosszantson, még most is, amikor valószínűleg utoljára látom.

- Igazán nem kellene velem úgy bánnod, mint... – Mint régen? – vágott hirtelen a szavamba. – Ezt akartad mondani, ugye?

Nem feleltem. Némán hallgattuk a szél süvítését. Arca fiatal volt, sokkal fiatalabb, mint amikor meghalt. Bőrén kisimultak a ráncok, és egyáltalán nem volt olyan sovány, mint amilyenre emlékeztem. Mint ha teljesen kicserélték volna. Tetőtől talpig.

- Miért nem anyától búcsúzol inkább? Ő volt az egyetlen, aki megsiratott... Az egyetlen, aki kicsit is szeretett.

- Tudom.
- Dehogy tudod! El sem tudod képzelni, hogy mit tettél velünk! És anya képes volt hinni benned! Képes volt hinni abban, amiben már legalább tíz éve senki! Ő volt az egyetlen, érted? Ő!

Az indulat felfűtött, de meg kellett állnom levegőt venni. Apám kifejezéstelen arccal bámult rám, és egy cseppnyi megbánás sem látszott rajta. Teljesen közböcs maradt.

Már megint hiába jártattam a számat.

- Hallgatnom kellett volna rád.
- Elcseszted a gyerekkoromat!
- Tudom.
- Dehogy tudod!

Szabadulni akartam tőle és az összes emléktől, ami vele kapcsolatos.

- Emlékszem arra az estére... – kezdte halkán, éppen úgy, hogy csak egyedül az hallja, aki közvetlenül mellette áll –, amikor beleittam az üvegbe, és víz volt benne.

- Felordítottál.
- Igazából örültem.
- Mégsem tetted le a piát.
- Mert nem tudtam.

Hallgattunk. Megint a csönd, és megint a szél zúgása. Érdekes módon nem fáztam. A virágokat, ami-

ket a temetésre hoztam, még mindig a kezemben tartottam. Már teljesen elfagytak szegények. Belepte őket a hó.

- Vége van már a búcsúnak? Tanulnom kéne... Egy hét, és zh.

- Persze... Ne haragudj... Csak látni akartalak, fiam.
- Semmi gond... Igazából kösz, hogy utoljára meglátogattál.

– Sosem fogom megbocsátani magamnak, amit veletek tettem.

- Ne aggódj, én sem.

A kép halványodni kezdett, és apám közben végig engem nézett. A szája nem mozdult, fapofával bámult engem, a hangja mégis megszólalt a fejemben.

- Menj be a dolgozószobámba, fiam, és vedd el az asztalról, ami téged illet!

Apám dolgozószobájáról tudni kell, hogy sosem dolgozott benne. Életemben összesen kétszer néztem be oda, és sosem fogadott szívderítő látvány. Koszos üvegek, szemét és papírok a földön. Anyám is csak nagyon ritkán járt be oda.

Amikor felébredtem, nem a temetőben voltam. Először nem értettem, miért van olyan meleg. Kinyitottam a szemem. Anyám hajolt fölém aggódó arccal, mögötte a nagyszüleim, a szomszédok és anyám legjobb barátnője. Mindenki úgy nézett rám, mint egy halottra, aki feltámadt.

- Mi az? Hol vagyok? – kérdeztem.
- Hát nincs baja! – kiáltott az egyik szomszéd.
- Azt hittük, megfagytál! – harsant fel a nagyapám.
- Ájultan talált rád a gondnok. Még jó, hogy volt nálad telefon! Azon értesítette anyádat!

Mindenki éljenzett megkönnyebbülésében. Mosolyogtak, megölelték egymást. Egyedül anyám maradt csendben, némán ült az ágyam szélén, mosolygott.

- Jól vagy, kincsem?

Sírva a nyakába borultam. Olyan szorosan öleltem, olyan hosszan, mint addig még soha. Azt akartam, hogy ne érjen véget a pillanat, hogy örökre így maradjunk.

De véget ért.

Eszembe jutott apám, a látomás, a temetőben történt dolgok. Eszembe jutott, hogy csak tőlem búcsúzott, és hogy megbánta, végül eszembe jutott az íróasztala a dolgozószobájában.

Villámgyorsan pattantam ki az ágyból, majdnem elestem a lábam köré tekeredő paplan miatt. Pizsamában indultam az ajtó felé. A család és mindenki, aki a kis szobában összezsúfolódott, tátott szájjal bámult utánam. Lerobogtam a lépcsőn, át a nappalin, és

megálltam a hatalmas ajtó előtt. Pont úgy, mint régen, amikor az ajtó sokkal hatalmasabbnak látszott. És sokkal sötétebbnek. Lassan a kilincsre helyeztem a kezemet.

– Mit csinálsz?

Anyám rémült arccal állt mellettem. Már nem volt a régi. Lihegett a futástól, és hallani lehetett, milyen gyorsan ver a szíve. Biztosan ráijesztettem.

– Be kell mennem oda.

– Azt hittem, még kell egy kis idő...

– Anyu... Muszáj. Légy szíves, engedd el a kezem!

Anyám félt, rettegett. Nem értette, mit akarok. De nemhogy ő nem értette – még én magam sem.

Benyitottam.

A szobában égett a lámpa, bevilágította a tágas szobát. Rend volt és tisztaság.

– Mikor raktál itt rendet? – kérdeztem halkán, mert még mindig nem hittem el, hogy ez ugyanaz a szoba, amelyik az emlékezetemben él.

– Utoljára öt éve. De akkor is csak az üvegeket hordtam ki.

Percekig bámultunk, kapkodtuk a fejünket, meg-simítottunk minden bútort, por egyikén sem volt. Katonás rend a könyvek között, a vitrinben és a hatalmas íróasztalon. Anyámmal többször egymásra néztünk, de egyikünk sem fogta fel igazán, amit lát. Közelebb léptem az íróasztalhoz, végigsimítottam a sötétbarna tölgyfán. Igazi antik darab. És akkor megláttam az asztal közepén egy nagy, fehér színű borítékot. Amikor felemeltem, éreztem, milyen súlyos. Megfordítottam. A boríték hátulján egyetlen mondat állt.

Az összes pénz, amit alkoholra költöttem.

Lerogytam a székbe. Remegő kézzel bontottam ki a borítékot. Azt hiszem, a szám még jobban tátva maradt, mint amikor beléptem ide. Soha életemben nem láttam annyi pénzt együtt. Szólni akartam anyámnak, de már ott állt mögöttem. Amikor ránéztem, könnyes volt a szeme, és tiszta szívéből mosolygott.

Apám, gondoltam, már tudom, anyám miért nem hagyott magadra annyi éven át.

Látta benned azt, amit senki más: a megbánást.

LESKÓ ABIGÉL

Úton

Le a sarok:

*Földet érni: az alázat aggodalma.
Megérinteni a talajt: remény.
Engedni magam lépni: bizalom.
Vonóvá válnak a porcaim,
Zenélve vallanak szalagjaim.*

Végiggördül a talpon:

*Ráfektetni a stabilitást egy síkra: a csalódás izgalma.
Ráhelyezni a testsúlyt: elfogadás.
Gördülés közben megállni: türelem.
Szívem dobog a csontjaimban,
Válaszokért kalapál: gyullad/ás.*

Elrugaszkodik:

*Lábujjhegyekkel markolni az elengedést: a fájdalom csodája.
Könnyedséggel emelni a nehézséget: megváltás.
Hinni a következő érkezésben: hála.
Bokám lifeg tartóizom nélkül,
Libikókán futkos a fájdalom.*

Tanítom magam lenyomatot hagyni:

Le a sarok, végiggördül a talpon, elrugaszkodik.